

FANTASY

B R A N D O N
S A N D E R S O N
U M B R A S I N E L U I

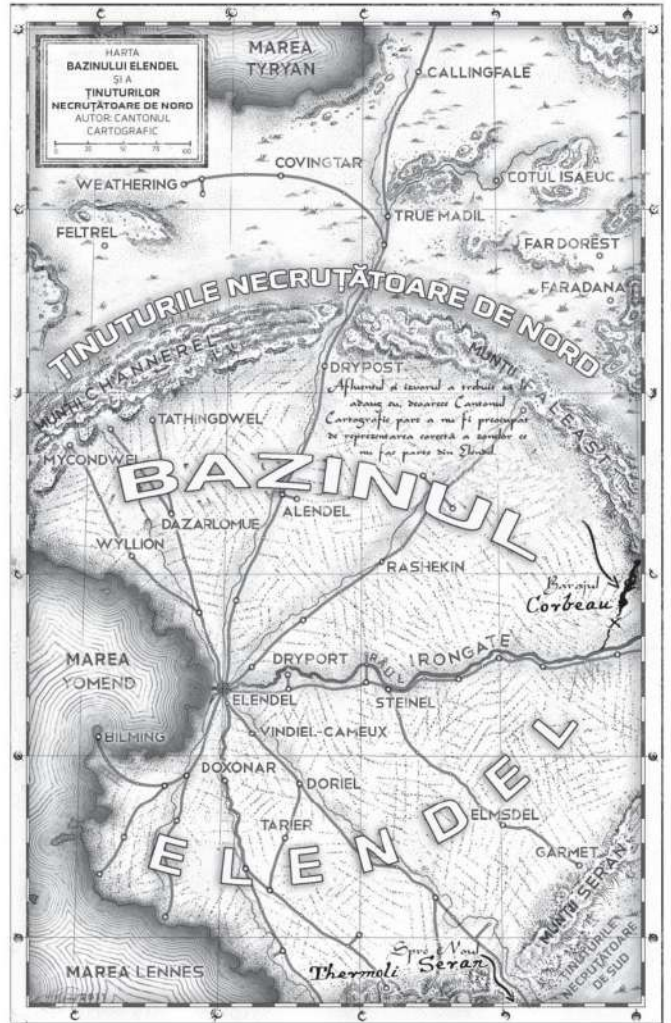
Volumul al cincilea al seriei
Născuți din ceață

F A N T A S Y

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
MARILENA DUMITRESCU

TREI

*Pentru Moshe Feder,
care și-a încercat norocul cu mine*

ORAȘUL
ELENDEL
ȘI ÎMPREJURIMILE

CONFORM
PROSPECTIUNILOR CORECTE
EFECTUATE ÎN ANUL 541
AUTOR: CANTONUL CARTOGRAFIC

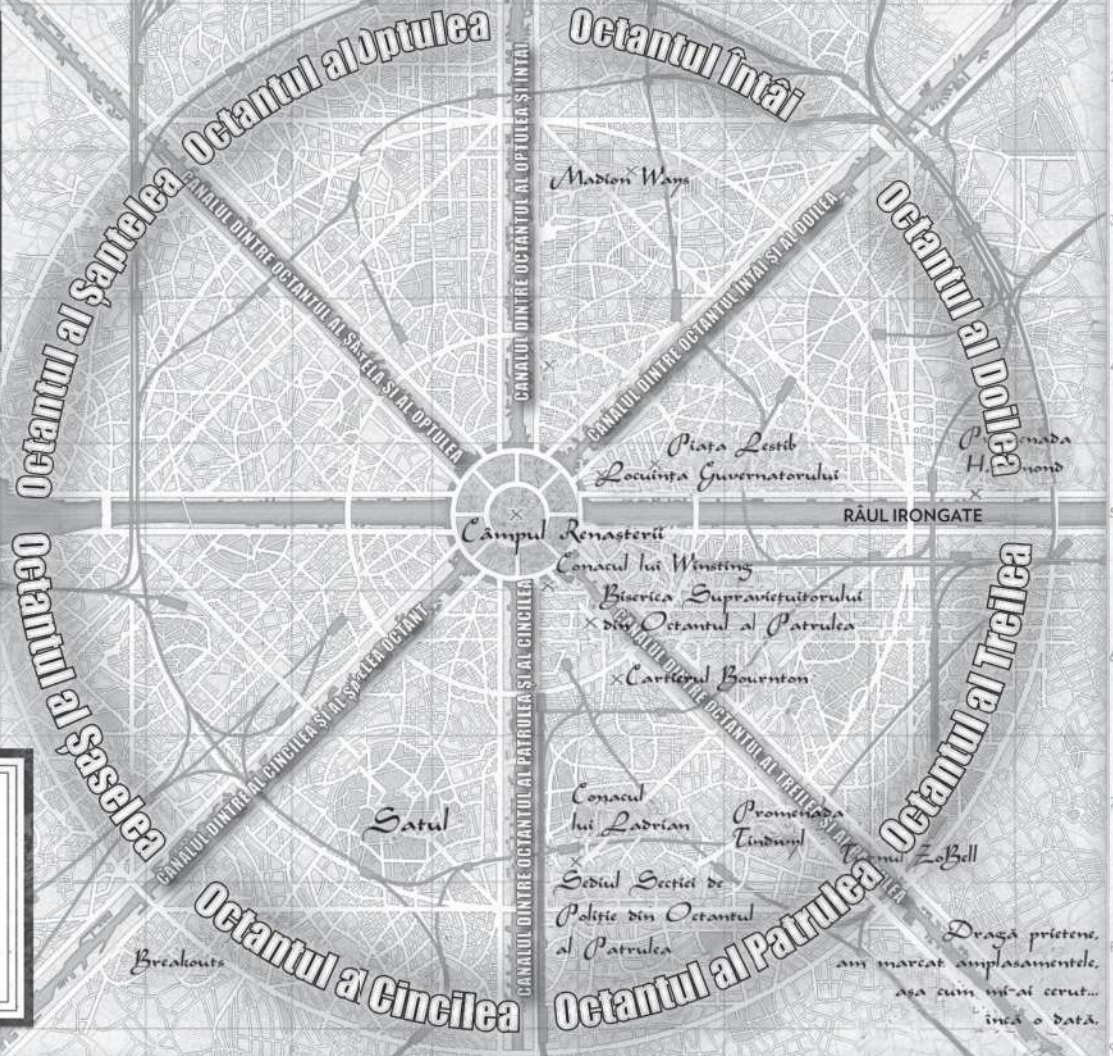
GOLFUL HAMMONDAR

LEGENDĂ

	Drumuri		Cale ferată
	Cale ferată subterană		Gară
	Docuri		Locuințe
	Parcuri		Ferme agricole

scara unei mile
1 milă

Harta este împărțită în mile pătrate.

PROLOG

Waxillium Ladrian, gardian al legii, angajat cu simbrerie, se dădu jos de pe cal și se întoarse spre crâșmă.

— Ia te uită! exclamă puștiul, sărind și el jos de pe calul lui.

Ai reușit să nu-ți prinzi pintelul în scară și să nu te împiedici.

— N-am pățit-o decât o *singură dată*, spuse Waxillium.

— Da, dar a fost *supercaraghios*.

— Rămâi lângă cai, îi ordonă Waxillium aruncându-i puștiului frâul. N-o priponi pe Distrugătoare. S-ar putea să am nevoie de ea.

— S-a făcut!

— Și *nu cumva* să șterpelești ceva.

Puștiul — 17 ani, față rotundă cu tullele abia mijite după săptămâni întregi de speranțe istovitoare — încuviință dând solemn din cap.

— Promit să nu ciordesc nimic de la tine, Wax.

Waxillium oftă.

— Nu asta ți-am spus.

— Dar...

— Rămâi cu caii! Și nu te întinde la taclale cu nimeni!

Waxillium dădu din cap și intră în crâșmă cu pași sprinteni. Își mai umplu puțin metalmintea, cât să-și reducă greutatea cam cu zece procente. Își luase acest obicei după ce cu câteva luni în urmă, în timpul unuia dintre primele raiduri pentru care avea să fie plătit, rămăsese fără rezervă de greutate.

Cum era de așteptat, crâșma era mizerabilă. De fapt, aici, în Ținuturile Necruțătoare, totul era ori plin de praf, ori uzat, ori defect. Trecuseră cinci ani de când venise aici și tot nu reușise să se obișnuiască. Este adevărat că, în cea mai mare parte a

timpului, în acești cinci ani încercase să-și câștige existența ca funcționar, evitând să fie recunoscut, și, în acest scop, se mutase din ce în ce mai departe de centrele populate. Dar în Ținuturile Necruțătoare până și așezările cu un număr mare de locuitori erau mai murdare decât cele din care plecase el, din Bazinul Elendel.

Mai mult, aici la marginea regiunilor locuite, mizerabil era *prea puțin spus* despre modul de trai. Oamenii pe care-i găsi în crâșmă ședeau tolăniți pe podea, pe lângă mese, și abia dacă-și ridicau privirea. La fel ca plantele, oamenii erau țepoși și se târau pe suprafața pământului. Până și salcâmi, cu forma lor de evantai, reușeau uneori să se ridice ceva mai sus, având un aer de vigoare, robust.

Waxillium își roti privirea, scrutând încăperea, cu mâinile în șolduri, sperând să atragă atenția. Nu reuși, ceea ce îl contrarie. Ce rost avea să porți costum elegant, de oraș, cu cravată de culoarea lavandei, dacă nimeni nu te băga în seamă? Măcar ăștia nu râdeau pe sub mustață, cum făcuseră mai înainte cei din cealaltă cârciumă.

Cu mâna pe armă, Waxillium avansă spre tejghea fără să se grăbească. Cârciumarul era un bărbat înalt, probabil cu ceva sânge de Terrisian în el, dacă era să judeci după silueta-i suplă, deși rubedeniile mai rafinate din Bazin s-ar fi îngrozit să-l vadă clefăind dintr-un copan unsuros de pui, pe care-l ținea într-o mână, în timp ce cu cealaltă umplea carafele. Waxillium își înăbuși senzația de greață; încă nu reușise să se obișnuiască cu ceea ce înțelegeau localnicii prin igienă. Prin partea locului, cei care își aduceau aminte să-și ștergă mâinile pe pantaloni înainte de a-ți strânge mâna, după ce se scobiseră în nas, se considera că exagerează.

Waxillium rămase în așteptare. Pe urmă mai așteptă încă puțin. În cele din urmă, își dresе glasul. În fine, cârciumarul se apropie alene de el.

— Ce poștești?

— Caut un om, zise Waxillium cu voce scăzută. Îl cheamă Joe Granit.

— Nu-l cunosc, răspunse barmanul.

— Nu-l cunoști... E *singurul* bandit celebru de prin partea locului.

— Nu-l știu.

— Dar...

— Pe cei de teapa lui Joe e mai bine să nu-i cunoști, spuse barmanul, apoi își înfipse dinții în copan. Dar am un prieten.

— Ca să vezi!

Barmanul îi aruncă o privire încruntată.

— Hm! făcu Waxillium. Scuze. Spune mai departe.

— S-ar putea ca prietenul meu să fie dispus să știe câte ceva despre anumite persoane, când alții se codesc. Dar durează ceva până ajung la el. Cât dai?

— Sunt un om al legii, răspunse Waxillium. Fac ceea ce fac în numele dreptății.

Cârciumarul clipi. Fără grabă, în mod deliberat, de parcă ar fi fost conștient că depune un mare efort.

— Vasăzică... dai ceva?

— Bine, dau, zise Waxillium oftând și socotind în gând cât cheltuise deja de când se afla pe urmele lui Joe Granit.

Nu-și putea permite să rămână lefter din nou. Distrugătoarea avea nevoie de șa nouă, iar Waxillium uza costumele pe-aici cu o viteză înspăimântătoare.

— Așa, vezi? zise cârciumarul făcându-i semn lui Waxillium să-l urmeze.

Străbătură sala făcându-și loc printre mese și trecând pe lângă un pian lipit de un stâlp, între două mese. Părea că nu mai cântase nimeni la el de multă vreme, iar pe capacul lui fuseră înșirate mai multe stacane soioase. Imediat pe lângă scări intrară într-o cămăruță. Mirosea a praf.

— Așteaptă aici, îi spuse cârciumarul, apoi închise ușa și ieși.

Waxillium își încrucișă brațele la piept uitându-se atent la singurul scaun din încăpere. Vopseaua albă se scorojea și se desprindea; fără îndoială, dacă s-ar fi așezat, i s-ar fi luat aproape toată pe pantaloni.

Începea să se deprindă cu oamenii din Ținuturile Necruțătoare, chiar dacă nu și cu obiceiurile lor. În ultimele câteva luni, de când vâna recompense, constatase că prin părțile locului *se mai găseau totuși* bărbați și femei de caracter, rătăciți printre ceilalți. Dar păreau a fi cuprinși cu toții de un fel de *fatalism* încăpățânat. Nu aveau încredere în autorități și se fereau adeseori de oamenii legii, chiar dacă în felul acesta le îngăduiau unor indivizi, precum Joe Granit, să prăduiască și să facă ravagii. Dacă n-ar fi fost recompensele oferite de companiile feroviare și miniere, nimic nu s-ar fi...

Fereastra se zgudui. Waxillium reveni la realitate, duse mâna la pistolul de la șold și își aprinse oțelul. Metalul îi generă în corp o căldură instantanee, ca atunci când bei un lichid prea fierbinte. Liniu albastre îi țâșniră din piept înspre obiectele de metal dimprejur, dintre care unele se aflau imediat dincolo de fereastra închisă cu obloane. Altele se îndreptară în jos. Crâșma avea beci, ceea ce era lucru rar în Ținuturile Necruțătoare.

Putea să folosească liniile la nevoie și să Împingă în obiectele de metal cu care erau ele conectate. Dar pentru moment urmări cum o mică tijă se strecură între cercevelele ferestrei, apoi urcă și desfăcu zăvorul care le ținea închise. Fereastra zăngăni și se deschise.

Înăuntru sări o tânără îmbrăcată cu pantaloni închiși la culoare, cu o pușcă în mâini. Zveltă, cu fața pătrătoasă, ținea între dinți o țigară neaprinșă și îi părea lui Waxillium vag cunoscută. Femeia se ridică de pe jos, cu un aer mulțumit, apoi se întoarse ca să închidă fereastra. Și în clipa aceea dădu cu ochii de el.

— La dracu! exclamă ea târându-se înapoi, scăpând țigara și ridicând pușca.

Waxillium ridică la rândul său pistolul și se pregăti de Allomanție, regretând că nu găsisese o cale de a se proteja împotriva gloanțelor. Adevărat, putea Împinge în metal, dar nu era suficient de rapid pentru a opri focul de armă, decât dacă reușea să Împingă arma înainte de a fi apăsat trăgaciul.

— Hei, spuse femeia privindu-l prin cătare. Nu tu ești tipu-ăla? Care l-a omorât pe Peret cel Negru?

— Waxillium Ladrian, zise el. Gardian al legii, angajat cu simbrie.

— Glumești. Așa te prezinți?

— Bineînțeles. De ce nu?

Femeia nu-i răspunse, în schimb își luă privirea de la armă și îl cercetă câteva clipe. În cele din urmă, zise:

— Cravată? Hai nu, zău?

— Așa-s eu, spuse Waxillium. Un gentleman care vânează recompense.

— Mai întâi de toate, de ce-ar avea nevoie un vânător de recompense să fie într-un anume fel?

— E important să ai reputație, răspunse Waxillium ridicând bărbia. Și bandiții au; oamenii au auzit de Joe Granit dintr-un capăt într-altul al Ținuturilor Necruțătoare. De ce nu ar auzi și de mine?

— Pentru că în felul acesta devii o țintă sigură.

— Pericolul merită asumat, răspunse Waxillium. Dar fiindcă veni vorba de ținte...

Își lăsă arma deoparte și arătă spre a ei.

— Umbli după recompensa pentru Joe, zise ea.

— Bineînțeles. Și tu?

Tânăra încuviință dând din cap.

— O împărțim? întrebă Waxillium.

Femeia oftă, dar lăsă arma jos.

— Fie! Dar cel care-l împușcă primește dublu.

— Eu mă gândeam să-l prind viu...

— În regulă. Asta-mi mărește mie șansele să-l omor prima.

Îi zâmbi cu gura până la urechi și se strecură spre ușă.

— Numele meu este Lessie. Atunci, Granit e pe-aici pe undeva, înăuntru? L-ai văzut?

— Nu, răspunse Waxillium alăturându-i-se la ușă. L-am întrebat pe cârciumar și el m-a trimis în camera asta.

Femeia se întoarse spre el.

— L-ai întrebat pe cârciumar?

— Sigur, zise Waxillium. Am aflat ce se spune. Cârciumarii știu tot și... De ce dai din cap?

— În cârciuma asta, *toți până la unul* sunt oamenii lui Joe.

Tu l-ai întrebat pe cârciumar?

— Cred că am stabilit deja asta.

— Căcat!

Femeia crăpă ușa și privi în sală.

— Cum dracu' ai reușit tu să-l dovedești pe Peret cel Negru?

— Cu siguranță, nu-i chiar o catastrofă. Nu-i posibil ca *toată lumea* din cârciumă...

Când privi prin deschizătura ușii, vocea i se stinse. Cârciumarul cel înalt nu dăduse fuga să aducă pe nimeni. Nici vorbă; era în mijlocul sălii, arăta cu mâna spre ușa cămăruței și-i zorea pe criminalii și bandiții adunați acolo să se ridice de jos și să pună mâna pe arme. Oamenii păreau că ezită, iar unii gesticulau nemulțumiți, dar nu puțini erau cei ce își scosesea deja pistoalele.

— Fir-ar să fie! șușoti Lessie.

— Ne retragem pe unde-ai venit? întreabă Waxillium.

Femeia răspunse închizând ușa cu mare băgare de seamă, apoi îl împinse la o parte și se precipită spre fereastră. Se prinse cu mâinile de pervaz, gata să sară afară, când un foc de armă răsună chiar lângă ea desprinzând așchii din lemn.

Lessie înjură și se aruncă la podea. Waxillium se ghemui alături.

— Trăgător de elită! șuieră el.

— Întotdeauna ești atât de perspicace, domnule Cravată?

— Nu, numai când mă ia cineva la țintă.

Privi precaut peste marginea pervazului, dar trăgătorul se putea furișa în nenumărate ascunzători din apropiere.

— Avem o problemă.

— Din nou același ascuțit spirit de observație!

Lessie se târi pe podea până la ușă.

— Vreau să spun, din mai multe puncte de vedere, continuă Waxillium deplasându-se ghemuit până în cealaltă parte a încăperii. Când au avut timp să amplaseze un trăgător de elită? Probabil că *au știut* de venirea mea. Locul acesta ar putea fi o capcană.

Lessie trase o înjurătură în șoaptă, în timp ce el ajunse la ușă și o crăpă. Bandiții se certau fără să facă multă gălăgie și arătau înspre ușă.

— Îmi acordă importanță, spuse Waxillium. Aha! Reputația funcționează. Înțelegeți? Le este frică!

— Felicitări! răspunse femeia. Crezi că-mi vor oferi vreo recompensă dacă te împușc?

— Trebuie să ajungem la etaj, spuse Waxillium cercetând o scară din imediata apropiere a ușii.

— La ce ne-ar folosi?

— Ei bine, în primul rând că cei înarmați, care vor să ne omoare, sunt adunați toți aici jos. Eu aș prefera să mă aflu în altă parte, iar scara este mai ușor de apărut decât camera asta. În plus, am putea da de o fereastră pe cealaltă parte a clădirii, pe unde să scăpăm.

— Da, numai dacă ești pregătit să sari de la etajul al doilea.

Săritul nu era o problemă pentru un Monedazvârlitor; în cădere, Waxillium putea împinge într-o bucată de metal aruncată la pământ, reducându-și astfel viteza, ca să aterizeze în siguranță. În același timp era și Feruchimist, prin urmare își putea folosi metalmințile pentru a-și micșora și mai mult greutatea, reducând-o până ce ajungea, practic, să plutească.

Abilitățile lui Waxillium nu erau însă renumite, iar el avea intenția să lase lucrurile așa și în continuare. Auzise ce se spunea

despre miraculoasele lui supraviețuiri și îi plăcea că rămăseseră învăluite în mister. Se specula că ar fi fost Născut-din-Metal, desigur, dar atâta timp cât nu se știa prea bine ce era în stare să facă, avantajul era de partea lui.

— Uite ce este, eu voi alerga la trepte, îi spuse el femeii. Tu, dacă vrei să rămâi aici și să lupți încercând să scapi, foarte bine! O să le distragi atenția în folosul meu.

Femeia îi aruncă o privire, apoi zâmbi cu gura până la urechi.

— În regulă. Facem cum zici tu. Dar dacă ne împușcă, rămâi dator să dai de băut.

Ceva îmi este foarte cunoscut la ea, își spuse Waxillium. Apoi încuviință dând din cap, numără în șoaptă până la trei și țâșni afară pe ușă ațintindu-și pistolul asupra celui mai apropiat criminal. Omul sări înapoi când Waxillium trase trei focuri... și rată. Gloanțele nimeriră în schimb pianul, declanșând un sunet disonant la fiecare impact.

Lessie se târî după el și o apucă spre scară. Adunătura preștiră de bandiți întoarse armele la ei, țipând luată prin surprindere. Waxillium își retrase pistolul — scoțându-l în afara razei de acțiune a Allomanției lui — și împinse ușor de-a lungul liniilor albastre ce țâșneau din el către bărbații din sală. Aceștia deschiseră focul, dar împingerea lui reuși să devieze traiectoria gloanțelor suficient încât acestea să rateze ținta.

O urmă pe Lessie în sus pe scări, ieșind din bătaia puștilor.

— Fir-aș a naibii, spuse Lessie când ajunseră pe primul palier. Suntem în viață.

Se uită în spate, la el, cu obrajii în flăcări.

În mintea lui Waxillium se produse un declac.

— *E-adevărat* că te-am mai întâlnit cândva, spuse el.

— Nu-i adevărat, spuse ea ferindu-și privirea. Să rămânem...

— La Boul Plângăcios! continuă Waxillium. Fata care dansa!

— Pe toți zeii! exclamă ea continuând să urce prima. N-ai uitat.

— *Mi-am dat seama* că te prefăceai. Nici măcar Rusko n-ar fi angajat pe cineva atât de nesincronizat, oricât de frumoase i-ar fi fost picioarele.

— Acum însă, putem sări pe fereastră, te rog? spuse ea verificând dacă nu erau ceva bandiți și pe la etaj.

— Ce căutai acolo? Vănai recompense?

— Da, cam așa ceva.

— Și tu chiar n-ai știut că urmăreau să te...

— Am încheiat orice discuție.

Ajunseră la ultimul etaj și Waxillium rămase o clipă în așteptare, până când o umbră profilată pe perete îi vesti că cineva venea după ei, sus. Trase un foc de armă în direcția ucigașului apărut, nu-l nimeri nici de data aceasta, dar cel puțin îl făcu să se retragă. De jos se auziră înjurături și ceartă. O fi fost Joe Granit jupân, dar oamenii din crâșmă nu-i erau devotați trup și suflet. Era cert că primii care urcau scara aveau să fie omorâți și niciunul nu dorea să-și asume riscul.

Waxillium câștiga astfel timp. Lessie dădu buzna într-un dormitor, trecând pe lângă patul gol lângă care zăcea o pereche de cizme. Deschise rapid fereastra aflată pe cealaltă fațadă a clădirii, opusă poziției trăgătorului de elită.

Orașul Weathering se desfășura în fața lor, o adunătură izolată de prăvălii și locuințe înghesuite ce păreau să aștepte — în zadar — ziua în care calea ferată își va întinde tentaculele până la ele. Ceva mai departe, în spatele caselor sărăcicioase, câteva girafe pășteau leneșe, singurul semn că pe câmpia nesfârșită trăiau și niște animale.

Nu puteai sări de la fereastră decât direct pe pământ, nu exista niciun acoperiș pe care să te poți cățăra. Lessie se uită în jos cu băgare de seamă. Waxillium își înfipse două degete în gură și fluieră ascuțit.

Nicio mișcare.

Fluieră din nou.

— Ce dracu' faci? îl întrebă Lessie.

— Îmi chem calul, răspunse Waxillium și mai fluieră o dată. Putem sări direct în șa și pe-aci ți-e drumul.

Femeia se holbă la el.

— Tu chiar vorbești serios.

— Bineînțeles. Am mai făcut-o.

Jos, în stradă, apăru o figură singuratică, puștiul care se ținuse după Waxillium.

— Ah, Wax? strigă băiatul. Distrugătoarea-i colo, se adapă.

— La naiba, exclamă Waxillium.

Lessie îi aruncă o privire.

— Ți-ai numit calul...

— Este cam placid... și, ce-i cu asta? se răsti Waxillium cățărându-se pe pervazul ferestrei. M-am gândit că numele ar putea să-l stimuleze.

Duse mâinile căuș la gură.

— Wayne! Adu-l aici. Vom sări!

— Vom sări pe dracu', se rățoi Lessie. Crezi că șaua are puteri magice și n-o să-i frângem spinarea calului când aterizăm pe el?

Waxillium ezită.

— Păi, am citit că oamenii fac asta...

— Bine, bine, am o idee, spuse Lessie. De ce nu-l chemi pe Joe Granit, să vă duceți în mijlocul drumului și să vă înfrunțați la prânz, cum se obișnuia odinioară?

— Crezi c-ar rezolva ceva? Eu...

— Nu, n-ar rezolva, i-o reteză ea. Nimeni n-ar face așa ceva. E o prostie. Pentru numele lui Năruire! Cum ai făcut *totuși* de l-ai omorât pe Peret cel Negru?

O clipă se priviră fix.

— Ei bine..., începu Waxillium.

— La naiba! L-ai prins pe budă, nu-i așa?

Waxillium zâmbi larg.

— Ei, da.

— Și l-ai împușcat pe la spate?

— Cu tot curajul cu care poate un om să-l împuște pe altul pe la spate.

— Ha! Poate că nu-i totul pierdut în ceea ce te privește. Waxillium făcu un gest cu capul înspre fereastră.

— Sari?

— Bineînțeles. De ce să nu-mi rup picioarele înainte să mă împuște? Măcar s-o fac lată, domnule Cravată.

— Cred că n-o să pățim nimic, domnișoară Jartea Roz.

Femeia ridică din sprânceană.

— Dacă ai de gând să mă poreclești după hainele pe care le port, spuse el, pot să fac și eu la fel.

— Nu mai fac, spuse ea, apoi trase adânc aer în piept. Așadar?

El încuviință dând din cap și își aprinse metalele, pregătindu-se s-o ia cu el, astfel încât să amortizeze căderea pentru amândoi — suficient cât să pară că supraviețuiseră săriturii în mod miraculos. Între timp însă, observă o mișcare la una dintre liniile albastre — una abia vizibilă, dar destul de groasă, îndreptată spre cealaltă parte a străzii.

Fereastră de la moară. Razele soarelui scânteiau pe ceva din interior.

Waxillium se repezi să o apuce pe Lessie și o trase în jos. O fracțiune de secundă mai târziu, glonțul le trecu pe deasupra capetelor, izbind ușa din peretele opus.

— Alt trăgător de elită, șuieră ea.

— Spiritul tău de observație este...

— Tacă-ți gura, se răsti ea. Acum ce facem?

Waxillium se încrunță, gândindu-se la întrebare. Se uită la gaura făcută de glonț, calculându-i traiectoria. Trăgătorul de elită țintise prea sus; chiar dacă nu s-ar fi ghemuit, Waxillium tot nu ar fi pățit nimic.

De ce să țintească mai sus? Mișcarea liniei albastre îi arăta că omul alergase ca să-și ocupe poziția înainte de a trage. Să fi